

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας
καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς μνήμασιν ἀνάστασιν χαρίσας.
Τὴ ὑψηλὸν ἀπόφθεγμα! τὴ ὑψηλὴ ἰδέα!
τὴ πράγματα ποῦ γίνονται ἀστεῖα καὶ σπουδαῖα!
Δὲν εἰμπορῶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ ἐξηγήσω...
ἔλα λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, νὰ σὲ νεκροφιλήσω.
Πρὸ πάντων εἶναι ἄτιμος ἐκεῖνος ὁ Πιλάτος...
Μωρέ, τοῦ λέει ὁ Χριστὸς ὁλος καρδιὰ γεμάτος,
ἐὰν μὲν ἔφταισα καλῶς ἀλλέως τί μὲ δέρεις;
Λὲς πῶς δὲν εἶμ' ἐγὼ θεός, ἀλλ' ὅμως ποῦ τὸ ξέρεις;
'Αμὴν, ἀμὴν, λέγω ἡμῖν πῶς ἔρχεται ἡμέρα,
ποῦ θὰ σὰς πάρ' ὁ διάολος καὶ μάννα καὶ πατέρα.
'Ἐν τούτοις ἔλα, Περικλῆ, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω...
Τόκα λοιπόν τὰ χέρια μας... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.
Κι' ὅταν σκεφθῶ πῶς τοῦφεραν χολὴν ἐντὸς καράφας!
τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ... φταίει κι' ὁ Καϊάφας!
διότι ἅμα τοῦφεραν χολὴν μαζί μὲ ξύδι
(καὶ μοῦ παραφορτόνονται συχνὰ γιὰ τὸν Λεβίδη)
'μποροῦσε ὁ ἀντίχριστος νὰ πῆ «βρὲ συμπολίται,
τί ἔφταιξ' ὁ θεάνθρωπος ὁποῦ τὸν τυραννεῖτε;»
Τώρα θὰ πῆς πῶς ὁ Χριστὸς δὲν ἔκανε γιουροῦσι,
μόν' ἔλεγε «Ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδας τί ποιούσι;»
'Ἐν τούτοις ἔλα, Περικλῆ, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω...
τόκα λοιπόν τὰ χέρια μας... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.
'Αλλά καὶ ὁ Νικόδημος ὁ ἐξ Ἀριμαθείας
ἐφάνη εὐγενέστατος καὶ πλήρης συμπαθείας,
διότι μὲ τὸν Ἰωσήφ ἐπῆγε 'στὸν Πιλάτο
κι' ἐζήτησε τὸ σῶμα του κι' αὐτὸς τοὺς εἰπενάτο.»
Καὶ ὅταν τὸ ἀκάνθινο τοῦ 'φόρεσαν στεφάνι,
δὲν εἴξευρε ὁ ἄτιμος Ἰουδας τί νὰ κάνη
κι' ἐπῆγε κι' ἐκρεμάσθηκε 'στὸν τόπον τοῦ Κρανίδη...
(καὶ μοῦ παραφορτόνονται συχνὰ γιὰ τὸν Λεβίδη).
Πῆραν λοιπόν τὰ χρήματα οἱ ἀνομοὶ Ἑβραῖοι
καὶ τᾶρῆξαν 'στὸν μπεζακτᾶ, καθὼς ὁ κόσμος λέει
καὶ 'στὸν Πετράκη ἔτρεξαν οἱ ἀνανδρὸι δρομαίως,
γιὰ ν' ἀγοράσουν κύριε, ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως.
Καὶ ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν προφήτου Ἡσαίου
μετὰ τῶν ἄλλων προφητῶν καὶ τοῦ Ἱερεμίου.
Καὶ τότε εἶπεν ὁ Χριστὸς, βρὲ Περικλῆ, μὲ πόνο:
'Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί κι' ἐγὼ σὰς διορθώνω.»
Μετὰ μικρὸν ἐκύλισαν οἱ ἄγγελοι τὸν λίθον
κι' ἀμέσως πρᾶγμα ἐγινε οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων.
Σεισμὸς βαρὺς διέσεισε τὴν οἰκουμένη ὅλη
καὶ τοῦ ναοῦ ἀμφότεροι ἐρῆδᾶγησαν οἱ θόλοι,
οἱ δὲ νεκροὶ ἀνέστησαν κτυπῶντες τὰς παλάμας
καὶ κατὰ σπήτῃα ἔπεσαν νομίζω 'στὰς Καλάμας,
'Ἐν γένει δὲ ἐπικρατεῖ μεγάλη ἀθλιότης,
διότι μὰς ἐλύσσαξε παντοῦ ὁ Λαπαθιώτης.
Λοιπὸν ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καθὼς καὶ πρὶν σοῦ εἶπα,
ἐνῶ τὸ ὠρολόγιον τὰς δώδεκα ἐκτύπα

κι' αἱ Μυροφόροι, Περικλῆ, τὸν τάφο του ῥαντίζουν
καὶ ὄλοι τὰ ῥωλόγια τῶν ἀρχίσαν νὰ κουρντίζουν'
καὶ σοῦρα φέρτα 'πήγαιναν 'στοὺς φούρνους ἢ κου-
[λούραις
καὶ μπάμ καὶ μποῦμ 'βροντούσανε 'στὸ δρόμο ἢ
[κουμπούραις
καὶ μία σφαῖρα 'κτύπησε, θαρῶν καὶ τὸν Πιλάτον...
αὐτὴ δὲν εἶναι, φίλε μου, κατάστασις πραγμάτων!
Τοιαῦτα τὰ κατὰ Χριστὸν καὶ κατὰ Μυροφόρων
καὶ ἤδη ἄς εἰσέλθωμεν 'στὸ ζήτημα τῶν φόρων.
'Ὅ, τι ποιεῖ ἡ δεξιὰ, ἀριστερὰ μὴ γνώτω...
κι' ἂν ἔχης ἓνα μοναχά, βρὲ Περικλῆ, καπότο,
δῶσε τὸ ἓνα εἰς ἐμέ καὶ κράτησε τὸ ἄλλο...
ἰδοὺ λαμπρὸν ἀπόφθεγμα καὶ δίδαγμα μεγάλο!
Κι' ἂν ἔχω, φίλε μου κι' ἐγὼ κανένα πανταλόνι,
εὐθὺς 'στὸ δίνω, μὸν ἀμί κι' ὁ Ἕλλην ξεσπαθῶναι
καὶ τότε βλέπεις θέαμα πραγματικῶς ὠραῖον!...
διότι εὐκολώτερον, κατὰ τὸν Ναζωραῖον,
νὰ εἰσχωρήσῃ κάμηλος διὰ μᾶς βελόνης,
παρὰ νὰ 'δῆ Παράδεισον ὁ ἐξηνταβελόνης.
'Ἰδοὺ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, ποῦ ἔμαθες συντόμως
ποιὸς εἶν' ὁ φορολογικὸς τοῦ Ναζωραίου νόμος.
'Ἐν περιλήψει δηλαδή, ἂν θῆς νὰ ἐννοήσης,
ὁ σὺ μισεῖς, ἀγαπητέ, ἐτέρῳ μὴ ποιήσης.
Τοιοῦτοτρόπως ἔλεγε τὸ πάλαι καὶ ὁ Πλάτων,
ὅστις θαρῶν πῶς ἔζησε μαζί μὲ τὸν Πιλάτον.
Αὐτὰ νὰ πῆς, παρακαλῶ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φίλους
κι' ὁ Δεληγιάννης κατ' αὐτὰς εὐρίσκεται 'στοὺς Μύ-
[λους.

'Αλλ' ὅμως ζῶμεν εἰς καιροὺς πολλῆς ἀνωμαλίας
καὶ ἀπειλεῖται πόλεμος Ῥωσσίας καὶ Ἀγγλίας
κι' οἱ Βούλγαροι προμελετοῦν σκηναὺς ἀγρίων φόνων
καὶ νὰ ὀρμήσουν ἔξαφνα κατὰ τῶν Μακεδόνων,
ἐνῶ ὁ Μπούτος, κύριε, δὲν φαίνεται καθόλου
οὔτε 'στὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ, ἀλλ' οὔτε 'στοῦ Αἰ-
[όλου,

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας
καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς μνήμασιν ἀνάστασιν χαρίσας.
Χριστὸς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος καὶ βασιλεὺς δεσπότης
καὶ 'στὸ Μενίδι πρῶτος λὲν θὰ βγῆ ὁ Τρικκαλιώτης.
Πάσχα Κυρίου ἱερὸν καὶ τὸν κακό μου φλάρο
γιὰτι λεπτὸ ἀπ' τὸν Σκουζὲ δὲν 'μπόρεσα νὰ πάρω.
Πάσχα Κυρίου ἱερὸν κι' ἀνάστασις τοῦ γένους,
ἀλλὰ δὲν βλέπω τοὺς Ῥωμηοὺς σὰν πέρσου φουσκωμέ-
[νους

Ἄγγελος ἐπρόσφερεν εἰς τὴν Παρθένον κρῖνον
καὶ ἀνεστήθη ἔκτοτε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
καὶ ἀστράψε εἰς τὰ βουνὰ τὸ κλέφτικο μιλζόνι
καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Μπότσαρη καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη
κι' ἔτσι ἐλευθερώθησαν αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη,
γιὰ νὰ γενοῦν Τραπεζιτῶν καὶ μεσιτῶν λημέρι,
γιὰ νὰ γυροῦν οἱ μάρτυρες τῆς 'λευθερίας μὲ δι' σκο
καὶ ἡ κοιλιά μας, κύριε, νὰ παίξῃ Κ α ρ α ἰ σ κ ο.
Πάσχα Κυρίου ἱερὸν καὶ κάλπαις καὶ τραμποῦκος!
ἀλλὰ γιὰτι δὲν μοῦ μιλᾷς καὶ κάθισαι σὰν κοῦκος;
μὰ ὦρα τώρα σοῦ 'μιλῶ, μὰ σὺ φωνὴ δὲν βγάζεις
καὶ μὲ γλυκείαν ἔκφρασιν 'στὰ μάτια μὲ κυττάζεις.

Π.—Λέγε, μαγκανοπήγαδο, λέγε καὶ ἄλλ' ἀκόμα...
μωρὲ τί γλῶσσα εἶν' αὐτὴ! τί λυσσασμένο στόμα!
Μὰ τὸ σταυρό, θὰ ἔτρωγες ἀτράντακτο στηλιάρι,
ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀνάστασι ἄς ἔχης τώρα χάρι.
'Ἐλα λοιπόν, βρὲ Φασουλή, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.
τόκα εὐθὺς τὸ χέρι σου... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.